

בבית המשפט העליון

רע"א 3776/12

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: מיכאל האפרתי

נגד

המשיבים: 1. אמנון ז'קונט
2. רות האפרתי (פורמלית)

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בע"א 15374-06-11 שניתנה ביום 15.3.2012 על-ידי כב' השופטים י' ענבר, י' שבח ושי' שוחט

בשם המבקש: עו"ד צ' נגבי; עו"ד ע' לוי; עו"ד ג' וייסברגר

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כבוד השופטים י' ענבר, י' שבח ושי' שוחט) בע"א 15374-06-11, שניתן ביום 15.3.2012, אשר דחה את ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בהרצליה (כבוד השופטת א' מני-גור) בת"א 1386/06 מיום 14.4.2011. בבית משפט השלום התקבלה תביעת המשיב נגד המבקש ורעייתו בגין נזקים שנגרמו למשיב כתוצאה מחדירה למחשבו הפרטי. בית משפט השלום חייב את רעיית המבקש בפיצוי של המשיב בסכום של 400,000 ש"ח, ואילו המבקש חויב לפצות את המשיב ביחד עמה במחצית מהסכום הכולל הנ"ל.

פתח דבר

1. משוררי העולם העתיק הומרוס ווירגיליוס מספרים על אודיסאוס שהשתמש בדגם של סוס עץ חלול כדי להחדיר את חייליו בתחבולה אל בין חומותיה הבצורות של העיר טרויה ולכבשה. תכסיס מתוחכם זה, ההופך מתנה תמימה לכאורה למחולל נזק, זכה לכינוי "סוס טרויאני". במוקד הפרשה העומדת ביסוד בקשת רשות הערעור שלפניי

מצוי סוס טרויאני מודרני. סוס העץ המיתולוגי נעשה לקובץ פקודות המרכיבות תוכנת מחשב המסוגלת לחדור למחשב היעד ולבצע בו מניפולציות שונות, וכל זאת כמעט מבלי להותיר עקבות.

רקע עובדתי והליכים קודמים

2. ברקע הסכסוך שבין הצדדים, מצויה פרשה פלילית שכונתה בשם "פרשת הסוס הטרויאני", אשר נחקרה לראשונה בחקירה סמויה באמצע שנת 2004, ולאחר מכן בחקירה גלויה מראשית שנת 2005 ועד למעצרו של המבקש ורעייתו, המשיבה הפורמאלית, רות האפרתי (להלן: רות, להלן ביחד: בני הזוג האפרתי), בדירתם בלונדון במאי 2005. כנגד בני הזוג האפרתי הוגש כתב אישום רחב היקף במסגרת ת"פ 40061/06 בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כבוד השופטת ב' אופיר-תום). כתב האישום החזיק עמודים רבים ומספר רב של סעיפי אישום, ובהם, עבירות מחשב, עבירות מרמה, עבירות שעניינן האזנות סתר, עבירות שעניינן פגיעה בפרטיות, ועוד. בסופו של יום, הודו בני הזוג האפרתי במיוחס להם בכתב האישום, הורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון, ובית המשפט המחוזי גזר עליהם עונשי מאסר בפועל ופיצויים למתלוננים בסכום כולל של 2,000,000 ש"ח.

3. בעקבות חדירה שביצעה רות למחשבו של המשיב, אשר עמדה בבסיס האישום הרביעי בכתב האישום בת"פ 40061/06 הנ"ל, הגיש המשיב לבית משפט השלום בהרצליה תביעה נגד בני הזוג האפרתי, ונגד חברת Target Eye (Israel) LTD (להלן: החברה), הרשומה בישראל, בארה"ב ובאנגליה, ושבני הזוג האפרתי היו בעלי המניות בה ומנהליה. בפסק דין מפורט ומנומק היטב קבע בית משפט השלום, כי המבקש פיתח תוכנה פולשנית, בשם Target Eye Monitoring System, הניתנת להחדרה למחשב של צד שלישי במסווה של קובץ או תוכנה תמימה אחרת, כך שעם הפעלתה הופך המחשב בו הושתלה לנשלט על-ידי מחדיר התוכנה, וזאת מבלי ידיעתו או הסכמתו של המשתמש הקבוע במחשב הנגוע (להלן: התוכנה). בית משפט השלום קבע, כי התוכנה פותחה לכאורה למטרות לגיטימיות וחוקיות, וכי המבקש ייעד את התוכנה לשימושם של זרועות וגופי ביטחון ואכיפת חוק, אלא שבפועל, ולפני שהתוכנה נמסרה לגופים הללו, פעלו בני הזוג האפרתי לשווקה למספר משרדי חקירות פרטיים, אשר עשו בה שימוש לצורך ריגול תעשייתי במספר חברות גדולות בארץ.

עוד נקבע על-ידי בית משפט השלום, כי רות החדירה את התוכנה למחשבו של המשיב, על רקע סכסוך משפחתי קשה בין בני הזוג האפרתי לבין המשיב ומשפחתו,

וכי לאחר החדרת התוכנה למחשבו של המשיב ביצעה רות שורת עוולות הנוגעות לפגיעה בפרטיות והוצאת לשון הרע כלפי המשיב. כך למשל נקבע, שרות ביצעה שינויים בספר שכתב המשיב, אשר היה שמור במחשבו, וזאת בטרם הוצא הספר לאור, וכן פרסמה באינטרנט את קטע הסיום של הספר שבועיים לפני צאתו לאור. עוד נקבע, למשל, שרות גרמה לכך שתשלחנה ממחשבו של המשיב הודעות דואר-אלקטרוני לעמיתי הוראה של המשיב באוניברסיטת תל-אביב, אשר נחזו להיות וידויים של המשיב, המאזכרים "פשעים" שביצע לכאורה בקשר למחקרים ומאמרים שפורסמו על ידו. בית משפט השלום קבע, כי רות חייבת בפיצויו של המשיב בגין הפגיעה בפרטיותו ובשמו הטוב, ובגין ההפסד הכספי שנגרם למשיב מהפגיעה במכירות של הספר, בסכום של 400,000 ש"ח.

4. בית משפט השלום הוסיף ובחן את אחריותו של המבקש. בהקשר זה נקבע, כי לא הוכח שהמבקש היה שותף פעיל להחדרת התוכנה למחשבו של המשיב או ליתר הפעולות שבוצעו על-ידי רות במחשב. יחד עם זאת, קבע בית משפט השלום, כי המבקש היה מודע ליכולותיה של התוכנה, ולכך שאין קושי להחדיר אותה לכל מחשב באמצעים פשוטים למדי. כמו כן נקבע, שהמבקש היה מודע לכך שרות מכרה את התוכנה למשרדי חקירות פרטיים, וידע שבאותה תקופה הייתה רות מצויה במשבר נפשי עמוק, בין היתר, על רקע מערכת היחסים העכורה עם משפחת המשיב. בית משפט השלום סבר, כי די היה בכוחם המצטבר של הנתונים דלעיל על מנת לערור את חשדו של המבקש כלפי התנהלותה של רות, אך למרות זאת בחר המבקש "לעצום את עיניו" ולא לבדוק את המחשבים ואת תיבות הדואר-האלקטרוני בהם השתמשה, ובכך איפשר למעשה לרות לממש את זממה. על יסוד קביעה זו ראה בית משפט השלום לחייב את המבקש ביחד עם רות במחצית מסך הפיצוי הכולל שנפסק לחובתה של האחרונה (כלומר, בסכום של 200,000 ש"ח).

5. בני הזוג האפרתי לא השלימו עם פסק הדין של הערכאה הראשונה והגישו ערעור לבית המשפט המחוזי (יצוין, כי מהחומר שלפניי ניתן ללמוד, שהחברה לא חויבה בפסק דינו של בית משפט השלום והיא לא היתה עוד בעלת דין בהליך בבית המשפט המחוזי). ערעור זה נדחה, לאחר שבית המשפט המחוזי לא מצא ממש בטענות. כך למשל, בית המשפט המחוזי לא מצא עילה להתערב בקביעתו של בית משפט השלום בנוגע ליכולותיה של התוכנה שפיתח המבקש, אשר אפשרו הלכה למעשה את ביצוע הפעולות שביצעה רות במחשבו של המשיב. בית המשפט המחוזי גם לא היה נכון להתערב בטענות בני הזוג האפרתי בנוגע לגובה הנזק, לאחר שקיבל את קביעת בית משפט השלום, כי רות ביצעה את מעשיה בכוונת זדון, תוך מרמה והתחזות,

כשלנגד עיניה עמדה מטרה אחת ויחידה – להסב נזק למשיב, לפגוע בשמו הטוב, ולהפוך אותו ללעג, קלס ושנינה. בית המשפט המחוזי קבע, כי עוולות הוצאת לשון הרע שבוצעו על-ידי רות חייבו הטלת פיצוי משמעותי ביותר הנמצא ברף העליון של הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק איסור לשון הרע). כמו כן, בית המשפט המחוזי לא מצא מקום להתערב בפיצוי שנפסק למשיב בגין הפסדי מכירת הספר לאחר שמצא שזה נקבע על-ידי בית משפט השלום בדרך של אומדן ועל הצד המתון.

בית המשפט המחוזי דחה את הערעור גם בכל הנוגע לקביעת אחריותו של המבקש לנזקים שנגרמו למשיב. הכרעה זו היא העומדת במרכז של בקשת רשות הערעור דנן. בית המשפט המחוזי קבע, כי נוכח העובדה שהמבקש "חיש" את רות בתוכנה שפיתח, "המהווה כלי נשק מסוכן לכל דבר ועניין", ואף סייע לה לעשות בה שימוש בלתי חוקי ביחד עם החוקרים הפרטיים, המבקש היה יכול וצריך לצפות, שרות תעשה בתוכנה שימוש בלתי חוקי בכוחות עצמה. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי משבחר המבקש להשאיר את התוכנה בידיה של רות ונמנע מלנקוט אמצעי זהירות סבירים על מנת לקדם את פניו של הסיכון, הפר את חובת הזהירות המוטלת עליו, ויש לראותו כאחראי לכל נזק שנגרם למשיב, אשר ניתן היה לצפות באופן סביר את התרחשותו. עוד נקבע, כי פיתוח התוכנה על-ידי המבקש והפקדתה בידיה של רות מספקים את דרישת הקשר הסיבתי העובדתי בין מעשי המבקש לבין נזקי המשיב. כמו כן נקבע, כי נזקי המשיב עקב החדרת התוכנה למחשבו על-ידי רות ניתנים היו לצפייה על-ידי המבקש, ובכך יש כדי לבסס את הקשר הסיבתי המשפטי. יחד עם זאת, בית המשפט המחוזי המשיך ובחן את היקף אחריותו של המבקש לכלל הנזקים שנגרמו למשיב, לרבות אלו שנגרמו כתוצאה מהפעולות שבוצעו על-ידי רות לאחר החדירה למחשב. השאלה שהתעוררה בהקשר זה הייתה, האם המערער אחראי לא רק לנזקי עצם החדירה למחשבו של המשיב והפשוט בקרביו, אלא גם לנזקים שגרמו הפעולות הנוספות שבוצעו על-ידי רות לאחר החדירה למחשב (שליחת דואר-אלקטרוני הנחזה להיות של המשיב; שינוי ערך על שמו של המשיב באתר "ויקיפדיה"; ביצוע שינויים בספר שכתב המשיב בטרם הוצא לאור; פרסום חלקים מהספר שכתב המשיב באינטרנט בטרם הוצא לאור, ועוד). בית המשפט המחוזי קבע, כי ככל שמדובר בהליך גרימה אחד, הרי שהיה על המבקש לצפות את הנזקים הממוניים והלא-ממוניים שנגרמו למשיב עקב החדירה למחשב והפעולות שנעשו לאחריה, ודי בכך כדי לבסס את חבותו על פי עוולת הרשלנות שבפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: הפקודה). לחלופין, בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי גם אם נראה בפעולות הנוספות, שביצעה רות לאחר החדירה למחשבו של המשיב, ככאלה שיוצרות תהליך גרימה נוסף ומובחן מאירוע

החדירה, שבעקבותיו קמה יחידת נזק נפרדת, הרי שבהתאם למבחני העזר שנקבעו ברע"א 4394/09 לנדרמן נ' סגיב הנדסה ושות' (1993) בע"מ (לא פורסם, 30.12.2010) (להלן: עניין לנדרמן), יש לקבוע שהמבקש אחראי גם לנזקים שגרמו הפעולות הנוספות, מאחר שהמבקש צריך היה לצפות את התרחשותן. בהקשר זה קבע בית המשפט המחוזי, כי בסופו של דבר, כל הפעולות שבוצעו בפועל על-ידי רות לאחר החדירה למחשבו של המשיב, כמו גם פעולות פוגעות אחרות שניתן היה לבצע במחשב הנגוע, נמצאו בטווח יכולותיה של התוכנה, ולכן כולן ניתנות היו לצפייה על-ידי המבקש – ומכאן קמה אחריותו המשותפת של המבקש לנזקים שנגרמו כתוצאה מהפעולות הנ"ל. בית המשפט המחוזי הותיר על כנו את סכום הפיצוי בו חויב המבקש על פי פסק דינו של בית משפט השלום, אם כי הוסיף והבהיר, כי אחריותו של המבקש איננה מבוססת על חוק איסור לשון הרע, המסמיך את בית המשפט לפסוק לנפגע פיצוי בלא הוכחת נזק, אלא על עוולת הרשלנות שבפקודה.

נימוקי הבקשה

6. לטענת המבקש יש מקום לקבל את בקשת רשות הערעור במקרה זה מן הטעם שעניינו מעורר שאלות משפטיות עקרוניות בעלות השלכות ציבוריות ראשונות במעלה. ראשית, המבקש מציין, כי בפסקי הדין שניתנו בעניינו נקבע, שמשעה שעלה אצלו חשד שהתוכנה הוחדרה למחשבו של המשיב, היה עליו לדווח למשיב על מעשיה של אשתו, ולגרום, מעשית, באופן יזום, לשליחתה של אשתו לבית האסורים. המבקש טוען, כי שגה בית המשפט המחוזי שעה שהטיל חובת צפיות של בעל כלפי פעולותיה של אשתו, שהביאו לנזקים עקיפים ומרוחקים, כפי שהתרחשו במקרה דנן. על פי הנטען, קביעה מעין זו מעלה שאלה עקרונית בנוגע לאיזון הראוי, במסגרת שיקולי המדיניות המשפטית להטלת אחריות מכוח עוולת הרשלנות, בין ערך חיי המשפחה והזוגיות לבין אינטרס כלכלי אינדיבידואלי של הניזוק. במילים אחרות, המבקש טוען, כי בית המשפט המחוזי לא נתן ביטוי לערך החברתי של מעמד המשפחה בחברה במסגרת קביעת היקף חובת הזהירות הקונקרטי שהחיל על המבקש. לשיטת המבקש, בנסיבות העניין, איזון ראוי של שיקולי המדיניות המשפטית היו צריך להביא את בית המשפט למסקנה שלא חלה עליו חובת זהירות קונקרטי כלפי המשיב.

שנית, המבקש מציין, כי בית המשפט המחוזי קבע, שהיה עליו לצפות שרות תשתמש בתוכנה שפיתח לצרכים אישיים במסגרת הסכסוך עם המשיב, ומשכך היה עליו לצפות את כל סוגי הנזקים הממוניים והלא-ממוניים. לטענת המבקש, קביעה זו מעלה שאלה עקרונית הנוגעת לרמת ההפשטה, אותה יחיל בית המשפט, בכואו להגדיר

את סוג הנזק במהלך בחינת הצפיות בגדרי עוולת הרשלנות. לטענת המבקש, בפסק דינו הרחיב בית המשפט המחוזי את ההלכה שנקבעה בד"נ 12/63 ליאון נ' רינגר, פ"ד יח(4) 701 (1964) (להלן: עניין רינגר), ובדנ"א 7794/98 משה נ' קליפורד, פ"ד נז(4) 721 (2003), לפיה כל נזקי הגוף ייחשבו לצורך בחינת הצפיות כנזק אחד; והחיל הלכה זו, בטעות, גם על נזקים שאינם נזקי גוף. רוצה לומר, הסתפק בקטלוג סוגי הנזקים לשתי קטגוריות בלבד: נזקים ממוניים ונזקים לא-ממוניים. במילים אחרות, המבקש טוען, כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר קבע, כי לצורך הטלת אחריות במסגרת עוולת הרשלנות די שאדם היה צריך לצפות שיגרם נזק ממוני או נזק לא-ממוני ככזה, להבדיל מהצורך לצפות את סוג הנזק הקונקרטי. לשיטת המבקש, כאשר מדובר בנזק שאינו נזק גוף, הרי שבמסגרת הגדרת חובת הצפייה של סוג הנזק יש לקבוע רמת הפשטה נמוכה יותר. המבקש מוסיף וטוען, כי מאחר ולשאלות העקרוניות שהציג אין תשובה בפסיקה הקיימת, בקשתו מהוה הזדמנות נאותה להכרעה בסוגיות הללו.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה הגעתי למסקנה, כי דין הבקשה להידחות אף מבלי להורות על הגשת תשובה. כידוע, רשות ערעור לבית משפט זה ב"גלגול שלישי" ניתנת רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה חוקתית, ציבורית או משפטית, החורגת מן העניין שיש לצדדים הישירים בהכרעה במחלוקת שביניהם, או כאשר עיוות הדין שייגרם לבעלי הדין, אם לא תינתן רשות ערעור, יהיה בלתי מתקבל על הדעת (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"א 9658/11 ועקנין נ' גרוס (לא פורסם, 24.4.2012); שלמה לויין תורת הפרוצדורה האזרחית – מבוא ועקרונות יסוד 177-182 (1999)). חרף טענותיו של המבקש, אותן התיימר לנסח כשאלות עקרוניות, בקשתו אינה מעוררת כל שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מיישום הכללים שנקבעו בהלכה הפסוקה (הן במישור קביעת חובת הזהירות והן במישור בחינתו של הקשר הסיבתי המשפטי וריחוק הנזק) על נסיבותיו הפרטניות של הסכסוך שהתגלע בין הצדדים, כפי שיובהר להלן. מכאן שלא עלה בידי המבקש להראות, כי מתקיימים בעניינו המבחנים שנקבעו בפסיקה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

8. כאמור, דין הבקשה להידחות גם לגופה. בית משפט השלום קבע כממצא עובדתי, כי המבקש היה מודע לטווח יכולותיה של התוכנה, ולכך שאין כל קושי להחדיר את התוכנה לכל מחשב של צד שלישי באמצעים פשוטים. יתרה מכך, לא זו בלבד שהמבקש הפקיד בידיה של רות את התוכנה שפיתח, אלא שהוא אף סייע לרות

באופן אקטיבי והכשיר אותה לעשות שימוש בתוכנה, בין היתר, על מנת לשווקה לגורמים שונים, מעבר לזרועות הביטחון שהתוכנה פותחה במקור לשימושם. מקובל עליי, שכמי שהגה את התוכנה ויצר אותה, היה על המבקש להיות ערני ליכולות ולסכנות שהיא טומנת בחובה כתוצאה משימוש לא אחראי. בהינתן שהמבקש ידע, כפי שאף העיד על כך, שבאותה התקופה רות הייתה נתונה במצב נפשי קשה, שנבע, בין היתר, ממערכת היחסים העכורה בינה לבין המשיב ומשפחתו, מן הראוי היה שהמבקש יגלה אחריות באשר לאפשרות השימוש בתוכנה המסוכנת שהפקיד בידה של רות. מכל האמור לעיל, סבורני, שבנסיבות העניין, יש לומר שהמבקש היה צריך לצפות את האפשרות שרות תבקש לעשות שימוש בתוכנה בכוחות עצמה כנגד אחרים, וביניהם המשיב. מיותר לציין, כי לעניין הצפיות מראש אין בעובדה כשלעצמה, שהנזק נגרם במישרין על-ידי מעשה רצוני של אדם אחר, כדי לפטור את המזיק הראשון מאחריות (ע"א 755/76 "משמר" חברה לשמירה, ביטחון ושירותים בע"מ נ' עישא, פ"ד לג(2) 656, 663 (1979), להלן: עניין משמר חברה לשמירה; ע"א 350/77 כיתן בע"מ נ' וייס, פ"ד לג(2) 785, 801 (1979), להלן: עניין כיתן; ע"א 8199/01 עיזבון המנוח עופר מירו נ' מירו, פ"ד נז(2) 785, 791 (2003)); מכאן, שבדין הגיע בית המשפט המחוזי למסקנה, כי המבקש התרשל והפר את חובת הזהירות המוטלת עליו, כאמור בסעיף 35 לפקודה, וזאת משום שיצר מצב של סיכון, שהתבטא בכך שמסר כלי מסוכן לידי אדם שבנסיבות העניין לא ניתן היה לסמוך עליו, ובכך שלא נקט כל אמצעי זהירות למניעת השימוש באותו הכלי על-ידי אותו האדם (ראו והשוו גם: ע"א 290/68 אריאלי נ' צינק, פ"ד כב(2) 645 (1968); עניין משמר חברה לשמירה; עניין כיתן). בנסיבות המקרה סבורני, כי הוגן וצודק שתוטל על המבקש אחריות למעשיו ומחדליו, וזאת נוכח העובדה שהנזקים שנגרמו למשיב בעקבות הפעולות שביצעה רות במחשבו היו ניתנים לצפייה סבירה על-ידי המבקש, ונוכח יחסי הקרבה והשכנות בין הצדדים (עניין כיתן, בעמ' 802; ע"א 915/91 מדינת ישראל נ' לוי, פ"ד מח(3) 45, 65-70 (1994), להלן: עניין לוי; ע"א 2625/02 נחום נ' דורנבאום, פ"ד נח(3) 385, 408-409 (2004); ישראל גלעד דיני נזיקין – גבולות האחריות כרך א 682-695 (2012), להלן: דיני נזיקין – גבולות האחריות; ראו גם: סעיף 387(ג) לתזכיר חוק דיני ממונות, התשס"ו-2006). ודוק: אין לקבל את התזה הנטענת, כי המסקנה הנובעת מהטלת האחריות על המבקש, היא שהיה עליו "לבלוש באופן יומיומי ורציף אחר אשתו, לבדוק עם מי היא נפגשת, לחטט בחפציה האישיים, לבדוק את תכולת המחשב שלה ואת התכתובות אותן היא מנהלת, לחקור מה היא מבצעת כאשר אינה נמצאת בחברתו, ועוד כהנה וכהנה פעולות השוללות את פרטיות בן הזוג והמערערות את שלמות התא המשפחתי וקיומו". בנסיבות העניין, כאמור לעיל, היה על המבקש להיות מודע מראש לנזקים העלולים להיגרם משימוש לא אחראי בתוכנה ולכלכל את מעשיו כדי למנוע את הסיכונים העלולים להיווצר משימוש

שכזה. כך למשל, די אילו המבקש היה נמנע מלהעביר את התוכנה לרות או מלהכשיר אותה לעשות בה שימוש, או אילו נקט אמצעי זהירות סבירים אחרים על מנת לאיין את הסיכון משימוש לא אחראי בה.

9. לא מצאתי ממש גם בטענות במישור היקף האחריות של המבקש לנזקים שנגרמו למשיב. כידוע, הצפיות אינה אלא חזות מראש של סוג הנזק אשר נגרם בפועל, ולעניין מהותה של הצפיות הנדרשת "חבותו של מזיק אינה מותנית בכך שיחזה מראש את פרטי הנזק כמו שנתהווה, ואת מידת חומרתו" (סעיף 76(1) לפקודה; עניין רינגר, בעמ' 712; ע"א 299/71 מזרחי נ' "מקורות" חברת מים בע"מ, פ"ד כו(2) 248, 251 (1972); עניין כיתן, בעמ' 802). בית המשפט המחוזי קבע, כי מלבד עצם החדירה למחשבו של המשיב, המבקש היה יכול, ולמצער היה צריך, לצפות גם את הפעולות הנוספות שבוצעו בפועל על-ידי רות, כמו גם פעולות פוטנציאליות אחרות, אשר כולן היו בטווח יכולותיה של התוכנה. מכאן, שבדין נקבע על-ידי בית המשפט המחוזי, שהמבקש צריך היה לצפות גם את הנזקים שנגרמו למשיב כתוצאה מהפעולות הנוספות הנ"ל, שחלקם היו נזקים ממוניים וחלקם האחר נזקים לא-ממוניים, ושבגינם חלה חובה על המבקש לפצות את המשיב (ראו והשוו: עניין לוי, בעמ' 65 מול אות השוליים א). אין, על כן, כל קושי לקבוע שבמקרה שלפנינו היה המבקש יכול לצפות את הנזקים בגינם חויב, ואין כל מקום במסגרת הדיון במקרה זה להידרש לשאלות, אותן ניתן להשאיר בצריך עיון, בדבר רמת ההפשטה הראויה במקרים בהם מדובר בנזקים עקיפים ורחוקים (בעניין זה ראו למשל: ישראל גלעד ואהוד גוטל "על הרחבת האחריות בנזיקין בהיבט הסיבתי – מבט ביקורתי" משפטים לד(2) 385, 407 (2004); דיני נזיקין - גבולות האחריות, בעמ' 630-632; גיא שני ואמיר שמואלי "משרתם של שני אדונים? מבחן הצפיות בעוולת הרשלנות" עיוני משפט לד 141, 158, 160-163 (2011), שם מציעים הכותבים, כי לצורך בחינת הקשר הסיבתי המשפטי יש לקבוע סדרי גודל של הסיכונים השונים בהתאם לתוחלת הנזק שלהם). בענייננו כל הנזקים שנגרמו למשיב, הם נזקים שנגרמו ישירות כתוצאה ממעשיו ומחדליו של המבקש, ואיני סבור שלפנינו שני אירועי נזק שונים, אלא נזקים שונים שנגרמו על-ידי אותו אירוע נזק – מסירת התוכנה לידי רות, בהתחשב ביכולותיה של התוכנה, הן כמי שמסוגלת לחדור למחשב של המשיב והן כמי שמסוגלת לחולל בו תהליכים שונים, וכל זאת כשהמבקש יודע על מצבה הנפשי של רות ועל הסכסוך הקשה בינה לבין המשיב. בענייננו לא קיים "אירוע מובחן" נוסף שבעקבותיו נגרמה יחידת נזק נפרדת (בלשון פסק הדין בעניין לנדמן). הנזקים שנגרמו למשיב, בין ממוניים ובין שאינם ממוניים, היו ניתנים לצפייה על-ידי המבקש, שכן כולם נובעים מההתערבות בפעולת המחשב שלו שנעשתה שלא כדין על-ידי רות ושהתאפשרה על-ידי מעשיו ומחדליו של המבקש, כמפורט לעיל.

10. הבקשה נדחית. בנסיבות העניין ומשלא התבקשה תשובת המשיב איני עושה צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ה בתמוז התשע"ב (15.7.2012).

שׁוֹפֵט